

bringe saa store pecuniaire Offre, at bevilge Beføstningerne ved en Udvidelse af Laboratoriet, en Bevilling, som det i alt Fald vil være rigtigt at opsætte.

Kjær: Uden at ville inblade mig vidt- løstigt paa den foreliggende Sag, vil jeg dog med et Par Ord omtale de Ytringer, vi hørte af det ærebe Medlem for Præstø Amts 1ste Valgkreds (Scavenius) mod Mindretallets Forslag angaaende de Militaires Selvbeklædning. Jeg er fuldstændig enig med ham i, at dersom den foreslaaede Foranstaltning skulde have al den Møjsommelighed tilfølg, som han antydede, dersom Munderingerne ikke blot skulde vedblive at være, som de nu ere, men der ogsaa skulde udsendes Folk for at see, om hver Mand havde sin Mundering i Orden, vilde det være — jeg havde nær sagt — Narrestreger at inblade sig paa Selvbeklædning, og i ethvert Tilfælde vilde det ikke være besparende. Naar man derimod vil — og det er jeg vis paa, at Mange mene, at man engang maa komme dertil — lade enhver Mand bruge de Klæder, han dagligdags bruger, er Sagen en anden, men der kan naturligtvis være forskellige Meninger om, hvorvidt dette er hensigtsmæssigt. Jeg for mit Vedkommende troer, at det er ligesaa hensigtsmæssigt som at lade Soldaten gaae i de Klæder, Staten fabrikerer, og dersom man blot kunde sætte sig udover det Hensyn at ville have alle Soldater aldeles eensformigt klædt og kunde sætte sig udover de røde Snore, de røde Klude paa Kraverne, de blanke Knapper osv., er jeg temmelig overbevist om, at man vilde finde, at de Klæder, Soldaten kan medbringe fra sit Hjem og dagligdags bruger, ere ligesaa gode som de, Staten kan skaffe. Vi have i alt Fald Erfaringen for os i saa Henseende, thi i 1848—49 maatte man lade Recruterne bruge deres egne Klæder, medens de bleve øvede. Jeg er selv som Recrut bleven øvet i mine egne Klæder, og skulde jeg have valgt mellem dem og Statens, vilde jeg helst have beholdt mine egne. Jeg kan derfor ikke Andet end tilraade at stemme for Mindretallets Forslag, men dermed vil jeg ikke have sagt, at man øieblikkeligt skal gaae til Selvbeklædning

for hele Armeen, idet jeg ikke skal bestride den høitærede Ministers Paastand om, at dette vilde være hemmende for Armeens Udvikling. Det glæder mig imidlertid at have hørt den ærebe Minister love, at han vil tage Spørgsmaalet under nærmere Overveielse, og jeg har, som sagt, hovedsagelig kun taget Ordet for at imødegaae det ærebe Medlem, som meente, at det under ingen Omstændigheder vil være rigtigt at komme over til Selvbeklædningsystemet.

S. M. Peterfen: Skjøndt jeg tidligere har været og endnu er enig med den ærebe sidste Taler i det Hensigtsmæssige i, at Soldaten beklæder sig selv, troer jeg dog ikke, at det kan være Andet, end at der maa være noget Kjendemerke mellem Soldaten og den, der ikke er Soldat. Der maa være noget fra den dagligdags Beklædning forskjelligt; thi det Møjsatte vilde let have tilfølg, at Manden i Tilfælde af, at han kom i Tjendehaand, ikke vilde blive behandlet som Soldat, men som civil Mand, der jo næsten bliver behandlet som Suigmorder, naar han gribes med Vaaben i Haand. Deraf følger imidlertid ikke, at der behøves saa mange Kjendemerker som dem, man for Dieblicket anseer for nødvendige. En vis Censartethed i Beklædningen troer jeg rigtignok vil være nødvendig, men jeg kan heller ikke troe, at Selvbeklædningsystemet skulde lægge uovervindelige Vanstueligheder i Veien for, at dette kunde opnaaes, og navnlig kan jeg ikke paa nogen Maade begribe, hvorledes det ærebe Medlem for Præstø Amts 1ste Valgkreds (Scavenius) kan betragte det som et større Indgreb i den personlige Frihed, at Soldaten faaer Lov til at beklæde sig selv og gaae i egne Klæder, end at han tvinges til at trække de Klæder paa, som en Anden har trukket af.

Rettelser i Adlers Foredrag.

Ep. 5119, Lin. 24 f. o. „den gamle Reservecfond“ for-
andres til: „den nye Reservecfond, der skal dannes“.